

θου και τῆς Κερκύρας, τῆς τομάτας τῶν Πατησίων, εὐτραφεῖς, κατακόκκινες, ζουμεραῖς, σκάνουσαι ἀπὸ υγείαν νὰ πωλοῦνται πρὸς 10 μόνον λεπτὰ τὴν ὀκτῶν. Πόσαι οἰκογένειαι θὰ προμηθευθῶσι διὰ τὸν χειμῶνα τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸν αὐτὸ ἄρτυμα τῆς μαγειρικῆς και πρὸς 5 λεπτὰ ἀκόμη! Τῶν ἀχλαδιῶν πάλιν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς! Τὰ σὺκα εἶναι γλυκύτατα και πλήρη δρόσου. Αἱ σταφυλαὶ μᾶς ἤργησαν, ἀλλὰ θὰ ἀνατεῖλουν φαίνεται βραγδαῖαι διὰ μιᾶς και καλοψημένα. Ἐν γένει τὴν περυσινήν ἀφορίαν τὴν ἐκδικεῖται ἐφέτος παχυτάτη εὐφορία. Ἡ φύσις ἐξέχυσεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς της ἀνευ οὐδενὸς φθόνου και προσκαλεῖ εἰς ἀπόλαυσιν ὅλας τὰς τάξεις. Εἶναι τόσον συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις τὸν ἐργάτην ἀπολαμβάνοντα ἐπὶ ποδὸς τεμάχιον ἄρτου, τυροῦ και μιᾶς τομάτας! Διὰ πόσας οἰκογενείας ἢ τομάτα εἶναι ὁ κονσομές, ἢ κοτολέτα και ἢ κρέμα συνάμα; Πόλις ὅπου εἶναι ἐφθηνὰ τὰ τροφίμα εἶναι πόλις μακαρία. Καὶ αἱ Ἀθηναῖοι τοὺς μῆνας αὐτοὺς εἶναι μακαριώτατοι. Ἄς τὰς πτύσωμεν λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ τὰς ματιάζωμεν!

Παρακαλοῦμεν τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους μας τοὺς ἀποστειλάντας ἡμῖν συλλυπητήρια ἐπὶ τῇ ἐπιπέσει νὰ δεχθῶσιν ἀθρόας τὰς εὐχαριστίας μας, συγχωροῦντες ἡμῖν ἐὰν ἰδιαίτερος ἕκαστον δὲν εὐχαριστοῦμεν δι' ἐπιτολῆς μας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Και πάλι μὲς' στὴ βρωμα τῆς ζηλευτῆς Ἀθήνας, ὅτὸ θόρυβο, στὴ σάχλα και ὅτὴν πολιτικῇ,

και πάλι μὲς' στοὺς τόσους ἀγαπητοὺς κηφήνας, ὅτὰ θέατρα, ὅτὰ Ἄντρα, και μὲς' στὴ μουσικῇ. Και πάλι τὰ κουνούπια, ἢ σκνίπες και οἱ ψύλλοι, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ κριτικοὶ, οἱ φίλοι.

Και πάλι μὲς' στὴν πληξὶ τῆς βρωμερῆς Ἀθήνας . . .

Θεὲ! τί ἀηδία και τί χασμουρητό!
μοῦ ὀμιλεῖ ὁ τάδε, μὲ ἐπαινεῖ ὁ δεῖνας,
και θέλω ἢ δὲν θέλω καθένα χαιρετῶ.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, φίλε, πῶς πέρασες στὴ Σύρα;
οἱ Συριανοὶ σου στίχοι, εἶχαν πολλὴ ἀλμύρα.

Βλέπω ὅτὰ φύλλα ὅλα πῶς σήμερα θὰ γίνῃ
τὸ θαυμαστὸν μου ἔργον, ὁ **Ἀχιμετ Ἀραμπῆς**,
γεμάτο ἀπὸ ἄλας και ἀπὸ νοημοσύνη,
και ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κόσμον θὰ σπρώχνεσαι νὰ μ'πῆς.

Και πάλι ἀπὸ λόγους μ' ἐχόρτασαν μεγάλους·
τί δόξα εἰς ἐμένα και μουντζες εἰς τοὺς ἄλλους!

Γιατί, γιατί' στὴ Σύρα ἀκόμη νὰ μὴ μείνω,
νὰ καθβαλῶ γαιδάρους ἡμέρα μεσημέρι,
εἰς τὴ χρυσῇ **Τρουγόνα** νὰ τρώγω και νὰ πίνω,
και ν' ἀναπνέω φρέσκο τῆς ἐξοχῆς ἀέρι;
νὰ μὴν κυττάζω μούτρα, σιχαμεροὺς σπαθάτους,
ὁμογενεῖς ἀγρίους και παχυμουλαράτους;

σμός ἂν σὰς εἶπω ὅτι πράγματι τὰ δωμάτια ἦσαν ὀλίγον ὑγρά, ἔνεκα τῆς ἐσχάτως γενομένης ἐπιδιορθώσεως τῶν τοίχων.

Δωμάτιόν τι ὠρίσθη εἰδικῶς δι' ἐμὲ, και εἰς αὐτὸ ἔτρεξα μὲ τὰ τέσσαρα ἀφ' οὗ ἐφίλησα πλέον ὅσον ἡδυάμην τὴν πενθεράν μου. Ἐπὶ σκίμπος τις ἔκειτο ὁ κοιτωνίτης μου, ἐκ βελούδου καστανοχρόστου, και παρ' αὐτὸν αἱ παντούφλαις μου. Δὲν ἀντέσχον πλέον και ἐξήγαγον τὰ ὑποδήματά μου φρενητιῶν. Ἐν τούτοις ἡ καρδιά μου ἦτο πλήρης ἔρωτος και μυρία σκέψεις ἐστροφιδινοῦντο ἐν τῇ κεφαλῇ μου φρικῶδῶς συγχρουόμεναι. Συνῆλθον ὀλίγον και ἐσκέφθην ἐπὶ στιγμὴν τὴν θέσιν μου.

—Λεωνίδα, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, ἡ στιγμὴ αὕτη εἶνε ἐπισημοτάτη στιγμὴ. Ἐκ τοῦ τρόπου μὲθ' ὃν θὰ διέλθῃς τὴν φλιάν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἐξαρτᾶται πᾶσα ἡ μέλλουσα εὐτυχία σου. Δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα ἢ καταθέσεις τοῦ πρώτου λίθου ἐνὸς οἰκοδομήματος. Τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου—και ἡσθάνθη ῥίγος διατρέξαν τὴν ράχιν μου—τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου ὁμοιάζει πρὸς τὸ θεμελιῶδες ἀξίωμα ὅπερ χρησιμεύει ὡς βᾶσις εἰς ὀλόκληρον βιβλίον. Λεωνίδα, ἐδῶ χρειάζεται σὺνεσις. Εἶνε ἐκεῖ, ὀπισθεν τοῦ τοίχου τούτου, ἡ ξανθὴ σου μνηστῆ, ἡ ὁποία ἀγρυπνεῖ περιμένουσα σε, ἔχουσα τεταμένον τὸ οὖς και τεταμένον τὸν λαιμόν· ἀκούει ἐκαστὴν τῶν κινήσεών σου. Εἰς ἕκαστον τριγμὸν

τοῦ δαπέδου, φρικιά.—Και ἐνῶ ἐμονολόγουν οὕτω ἐξεδύθη τὸ φόρεμά μου, και ἔλυσα τὸν λαιμοδέτην μου. Ἡ διαγωγή σου εἶνε διαγεγραμμένη, προσέθηκα ἔσο περιπαθῆς μετὰ περιστολῆς τινοῦς, ἤρεμος μετὰ πυρός τινοῦς, ἀγαθὸς, πρᾶος και τρυφερός, ἀλλὰ συγχρόνως ἄφες νὰ διαφαινηταὶ ἡ σφοδρότης φλογεροῦ πάθους και ἡ θελκτικὴ ἀποψις σιδηροῦ ὀργανισμοῦ. Ἀφῆνης ἐφόρεσα πάλιν τὸ φόρεμά μου. Ἡσχυρόμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμον τῆς συζύγου μου φορῶν κοιτωνίτην και μὲ τὰ νυκτικὰ μου. Ἐφόρεσα τὸ φόρεμά μου και μετὰ μυρίας μερίμνας καλλωπιστικὰς ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν και ἔκρουσα τρία ἐχέμυθα κτυπήματα.—ὦ! σὰς ὀρκίζομαι, ἔτρεμον, και ἡ καρδία μου ἐπαλλε τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἐπέθετον τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ στήθους μου ὅπως καταστείλω τοὺς παλμούς. Ὅσον εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν στοργὴν, τὴν παράκλησιν, τὴν ἐχεμυθίαν, τὰ ἐξέφρασα διὰ τῶν τριῶν ἐκείνων κτυπημάτων. Και αὐτὸς ὁ ἄγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει τί θὰ εἴπῃ ν' ἀφίση τοὺς ἀνθρώπους ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν, θὰ συνεκινεῖτο και θὰ μοῦ ἀπήντα, εἶμαι βέβαιος: Ἐμπρὸς δὲ, Λεωνίδα! Ἄλλ' ἐκείνη δὲν μοι ἀπεκρίθη και μετὰ στιγμὴν ἀγωνίας ἀπεφράσισα νὰ κτυπήσω και πάλιν. Ἐπεθύμουν νὰ εἶπω μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης: Εἶμαι ἐγώ, Κατίνα, εἰμπορῶ νὰ εἰσέλθω; Ἄλλ' ἐνόουν ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἔπρεπε νὰ λεχθῆ με ὅλην τὴν δυνατὴν ἀβρότητα, και ἐφοβούμην μή-

Μακρὰ ἀπὸ κιναιδούς, πορναγωγούς, μεσίτας,
ἀπὸ λογίους νέους καὶ ἀπὸ πατριώτας,
ἀπὸ ξεθωριασμένους τοῦ δρόμου Ἀφροδίτας,
ἀπὸ κατσιοκλέφτας καὶ τοῦ Σταυροῦ ἱππότας.
Μακρὰ ἀπὸ ἀγίους, μακρὰ καὶ ἀπὸ διαβόλους,
μακρὰ καὶ ἀπὸ μένα, ἀπ' ὄλαις καὶ ἀπ' ὄλους.

Ὅσο ἀξίζει ἓνα γαιδάρου **λὰ μινόρε**
ἴσῃς ἐξοχῆς ἐκεῖνο τ' Ἀγάθικο ραχάτι,
ὦ! δὲν ἀξίζει Φάουστ, Τραβιάτα, Τροβατόρε,
ἡ Πία, ἡ Μαρτίνεθ, ἡ Αἰντέ, ἡ Πάττη.
ὦ! κάλλιο μὲ γαιδάρους σ' ἐρημωμένους τόπους,
παρὰ ἐδῶ ἴσῃν πόλι μετὸς τοῦ γαιδουρανθρώπου.

Souris.

ΑΙΑΣ Ο ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

(Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀποψινῆς ἐν τῷ Ἀπόλ-
λωνι παραστάσει).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον, ἀπὸ δὴ καὶ χίλια ἐξακόσια χρόνια
πρὶν γεννηθῆ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκ τῆς πα-
ναχράντου Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου παναγίας, διὰ τοῦ
κρίνου τοῦ ἀθάου ἀγγέλου τοῦ παντοδυνάμου ἡμῶν Θεοῦ,

πως δὲν τὸ καταφέρω. Ἐμείνα λοιπὸν μετὸ μεϊδιάμα
ἐπὶ τὰ χεῖλη ὡς νὰ ἠδύνατο νὰ με ἴδῃ, καὶ ἐστρηψα τὸ
μουστάκι μου.

Ἦκουσα πάραυτα ἐλαφρὸν βῆμα ὅστις ἐφαίνετο ἀπαν-
τῶν με καὶ δίδων με θάρρος. Παρατηρήσατε ὁποῖαν λε-
πτοτάτην ὀξυδέρκειαν, ὁποῖαν θαυμασίαν ἀβρότητα
ἔχουσιν αἱ γυναῖκες, ἢν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες δὲν ἔχομεν; Ἦτο
δυνατὸν νὰ εἶπη τις, χαριέστερον: Ἐλα, σὲ περιμένω,
ψυχὴ μου, συζυγέ μου! Ὁ βῆξ οὗτος ἦτο οὐρανὸς ἀνοι-
γόμενος. Ἐστρεψα τὸ ἐλατήριον, ἡ θύρα περιεστράφη
ἀθουρῶδες ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ τάπητος. Ἦμην εἰς τὸν θά-
λαμον τῆς συζύγου μου.

Θελκτικὴ τις χλιαρότης ἐπνευσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς μου,
καὶ ἀνέπνευσα τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο ἄρωμα τοῦ ἴου καὶ τῆς
ἰρίδος, ἢ δὲν εἰξεύρω πίνος, ὅπερ ἀπέπνευεν ὁ θάλαμος.
Τὰ πάντα ἦσαν εἰς ἀταξίαν τινὰ μαγευτικὴν· ἡ ἐσθῆς
τοῦ γάμου ἦτο ἐρριμμένη ἐπὶ μιᾶς καθέκλας, δύο κηρία
ἔκαιον ἐπὶ τῆς ἐστίας, παρὰ ἀνθοδέσμη λευκὴν μαραν-
θεῖσαν ὀλίγον, ἔκειτο φιάλη τις περιέχουσα ἀρωματικόν
τι ὑγρὸν, ἀσφαλὲς φάρμακον κατὰ τῶν λιποθυμιῶν. Ἀνε-
γνώρισα τὴν μητρικὴν πρόνοιαν ἐν τῇ φροντίδι ταύτῃ,
καὶ συνεκινήθη βαθέως. Ἐπλησίασα εἰς τὴν κλίνην ὅπου
ἀνεπαύετο ἡ Κατίνα, τὴν μύτην τῆς ἔχουσα πρὸς τὸν
τοῖχον ἐστραμμένην καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς παραχωμένην
ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ. Ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς κλει-
στοὺς ἔχουσα, ἐφαίνετο κοιμωμένη, ἀλλ' ἡ ζωηρότης
τῆς χροιάς τῆς ἐπρόδιδε τὴν συγκίνησίν τῆς. Ὁμολογῶ
ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρξα ὁ μᾶλλον ἀμήχανος τῶν

τοῦ τὰ πάντα ὀρῶντος, ἐγέννησε ἡ μάνα τῆς Ὠ-
ραίας Ἐλένης ἓνα αὐγὸ δίκροκο-σημειωμένον γεννητοῦρι.
Τώρα ἀπὸ ποῦ εἶχε συλλήψει, δὲν εἶνε γνωστὸν, αἱ
κακαὶ ὅμως γλώσσαις λέγουσι, ὅτι τάχα εἶχε κατεβῆ ὁ
θεὸς Ζῆνας, ἐν σχήματι ἀγγέλου—(γι' αὐταῖς τῆς δου-
λιαῖς ἐγένετο κάμια φορὰ καὶ βῶδι ὁ Ζῆνας, ὅχι φορολο-
γούμενον, διότι τὸ ὄργωμα τὸ τελείωνε σὲ λίγα λεπτά),
καὶ . . . δηλαδὴ. Τὸ λοιπὸν ἡ μάνα τῆς Ὠραίας Ἐλέ-
νης ἀφοῦ ἐγέννησε τὸ αὐγὸ, δὲν τὸ πιστεύετο νὰ τὸ βάνῃ
σὲ κλόσσα μὴ τύχη καὶ τὸ σπάσῃ μετὰ τὴν μύτην τῆς, διὰ
τοῦτο ἐκάθισε καὶ τὸ πλάκωνε, ἡ ἰδία ἐξ οὗ προέκυψε καὶ
ἡ παροιμία.

Κάθου καὶ πλάκωνε τ' αὐγὰ σου.

Ἀπὸ τ' αὐγὸ δ' ἐκεῖνο εὐγῆκε ἡ Ὠραία Ἐλένη, ἀπὸ
τὸ πλάκωσε πλάκωσε, τῆς μάνας τῆς.

Ὅταν ἤρχισε νὰ μεγαλώνη τὸ κορίτσι, τῶβαλε στὸ
Ἀρσάκειο.

Ἀλλὰ κορίτσι ἦτο ἐκεῖνο ἡ πρᾶγμα νὰ τὸ φᾶς μέσ'
στὸ πιάτο;

Σηκώθηκε ὅλη ἡ Εὐρώπη στὸ ποδάρι, ὅλοι οἱ βασιλεῖ-
δες τοῦ κόσμου ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάρῃ.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Κουκουβαόνων, ὁ βασιλεὺς τοῦ Τρί-
κερι, ὁ βασιλεὺς τοῦ Μαρούσι, ὁ Δουξ τῆς Σπάρτης, ὁ
Πρίγκηψ τῆς Μάνης, τὸ Κορόϊδο τῆς Φανταρίας, καὶ
χιλιοὶ δυὸ ἄλλοι.

Ἐκόντεψε νὰ γίνῃ γιὰ τὴν Ὠραίαν Ἐλένην, Εὐρω-
παϊκὸς πόλεμος.

Τότε ὁ πατέρας τῆς Σαιντ-Ἰλαίρ ἀποφασίζει νὰ τὴν
βάλῃ στὴ λοταρία, καὶ ὁποιοῦ τοῦ πέσει, ἐκεῖνος νὰ
τὴν πάρῃ.

Μαζευτήκανε λοιπὸν ὅλοι οἱ βασιλεῖδες τῆς Ἑλλάδος
καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐ-

ἀνθρώπων. Νὰ βγάλω τὰ ρούχα καὶ νὰ ἔμβω ἔτσι ὀρθὰ
κοφτὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα... ἦτο δικαίωμά μου·
ἀλλ' ἐνόουν τὴν κτηνωδίαν τοῦ τρόπου τούτου καὶ ἐπρο-
τίμησα νὰ ζητήσω ταπεινῶς φιλοξενίαν. ὦ! σεῖς οἴτι-
νες διήλθετε διὰ τῶν δοκιμασιῶν τούτων, ἀνασκάψατε
τὰς ἀναμνήσεις σας καὶ ἀναμνησθῆτε τῆς θελκτικῆς καὶ
βλακώδους ἐκείνης στιγμῆς, τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς εὐδαι-
μονίας, καθ' ἣν πρέπει, ἀνευ προηγουμένης δοκιμῆς νὰ
υποδυθῆτε τὸ δυσκολώτερον τῶν προσώπων, καθ' ἣν ἀ-
παιτεῖται νὰ ἔχετε τὴν μεγαλειότεραν δεξιότητα, ὀξυ-
δέρκειαν καὶ εὐγλωττίαν, παρ' ἄλλοτε ποτε ὅπως ἐπι-
βάλητε τὴν σκληροτέραν πραγματικότητα χωρὶς νὰ πε-
τάξῃ τὸ ὄνειρον, νὰ δαγκάσητε τὸ ροδάκινον χωρὶς νὰ
καταστρέψῃτε τὸν φλοιὸν του, νὰ καταρρίψῃτε χαμαὶ
ἐχθρὸν ὃν λατρεύετε, καὶ νὰ τὸν κάμετε νὰ κραυγάζῃ
χωρὶς νὰ σᾶς μισῇ, καθ' ἣν πρέπει νὰ καταστείλετε τὸ
αἷμα τὸ ὁποῖον σᾶς ἀναβαίνει εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καθ' ἣν
ἡ ἐπιστήμη σας σᾶς στενοχωρεῖ ὡς σάκκος πυρίτιδος ὅταν
εἰσθε πλησίον πυρᾶς, καθ' ἣν πρέπει νὰ εἰσθε συγχρόνως
διπλωμάτης, δικηγόρος, καὶ ἄνθρωπος τῆς ἐνεργείας.

Θεέ μου! ὅταν τὸ σκέπτομαι ὁ ἰδρῶς μου περιρρέει τὸ
μέτωπον.

Ἐκυψα λοιπὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ζητῶν ἐν τῇ φωνῇ μου
τοὺς μελωδικωτέρους φθόγγους, τοὺς ἠδυτέρους τόνους,
καὶ ἐψιθύρισα: Κατίνα, κοιμᾶσαι, Κατίνα μου!...

(Κατὰ τὸν Droz).

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

Μαργιόλος.